

Hồi Thử Năm Mười Bốn **CÓ MỘT ÂM MƯU**

Bạch Thiếu Huy theo sau Nghê Trường Lâm và Tiết thần y liền.

Nhưng đến cửa Nghê Trường Lâm dừng chân lại.

Một tỳ nữ bước tới ấn nút cơ quan, cánh cửa mở toang ra, Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ có lẽ Nghê Trường Lâm cũng không biết cách mở khung cửa này, dù lão là một phó giáo luyện, thuộc hạ thân tín của phu nhân.

Bên trong cửa là một gian phòng khá rộng, chỉ có mỗi một chiếc giường, trên giường số hiệu hai mươi tám tức là Vương Lập Văn đang nằm thêm thiếp.

Lúc đó gương mặt giả của Vương Lập Văn đã được rửa sạch, y phục cũng được thay đổi.

Tiết thần y đưa tay chỉ hấn hỏi:

– Ai thế?

Nghê Trường Lâm đáp:

– Thiếu chủ nhân!

Tiết thần y a lên một tiếng:

– Còn các người kia nằm đâu?

Nghê Trường Lâm chỉ về phía sau:

– Ở trong ấy tất cả!

Thì ra gian phòng ngăn đôi, có cửa ăn thông vào phía sau.

Tiết thần y bước tới, trước hết quan sát sắc diện của Vương Lập Văn sau đó mới xem mạch nơi hai tay hấn.

Xem mạch xong lão lại lấy tay bưng mí mắt của hấn, nhìn trông cuối cùng lão trầm ngâm một lúc lâu...

Nghê Trường Lâm, Bạch Thiếu Huy và Phương tổng quản lặng thinh để cho Tiết thần y yên tĩnh nghiên cứu tình trạng.

Một khắc sau Tiết thần y từ từ thốt:

– Mạch đi trầm trệ, đúng là hiện tượng của một người bị đánh thuốc mê. Loại thuốc mê này vô cùng lợi hại, có công hiệu làm cho công tử mê thất tâm thần, không còn nhớ được sự việc gì cả. Loại thuốc đó uống vào một lúc thì nó hành con bệnh hôn mê bất tỉnh, một lúc sau thuốc tan, con bệnh trở lại trạng thái bình thường như người vô sự, nhưng khác họ là trí nhớ mất hẳn, tuy nhiên quên

việc gì thì quên chữ vũ công thì nhất định còn đầy đủ.

Nghê Trường Lâm gật đầu:

– Lão ca đoán đúng!

Phương tổng quản hỏi một câu:

– Tiết lão ca dùng phương pháp nào để chữa trị?

Tiết thần y suy nghĩ một chút:

– Theo mạch mà đoán bệnh chứng thì công tử trúng phải một loại độc được phát chậm, mình cần phải dùng loại thuốc giải độc có công hiệu chậm mà cho họ uống. Điều cần yếu là không nên hấp tấp dùng ngay loại thuốc mạnh, chất độc bị kích thích sẽ tạo hậu quả tai hại, chứ chẳng hề tiêu tan như mình tưởng. Cho nên Nghê lão ca phải trình lại với phu nhân tránh mọi hành động tháo thả, chỉ hại người chứ không cứu được người đâu.

Nghê Trường Lâm gật đầu, hết sức thán phục, lão hỏi:

– Tiết lão ca liệu trong mấy hôm nữa, thiếu chủ nhân có thể phục hồi nguyên trạng?

Tiết thần y ngưng trọng thần sắc:

– Điều đó rất khó liệu được, đại khái nếu đặt thang đúng chứng, thì bất quá trong vòng năm ba hôm, người bệnh sẽ lành mạnh như thường.

Lão nhìn thẳng vào mắt Nghê Trường Lâm:

– Nghê huynh! Đưa lão phu khám mạch các người khác đi!

Nghê Trường Lâm lấy làm lạ:

– Họ cùng bị một chất độc làm hại như nhau, lão phu tưởng thần y xem một người cũng đủ rồi chứ?

Tiết thần y lắc đầu cười nhẹ:

– Sai! Độc tuy cùng loại song thể chất mỗi người mỗi khác sức công phạt của thuốc không đồng đều ở mỗi người, mình phải quan sát từng tình trạng một, mới dám cho thuốc, Nghê lão ca quên mất câu sai nhất hào, xa thiên lý à?

Nghê Trường Lâm gật đầu:

– Đúng!

Lão quay qua bảo Tử Yến mở cửa hậu, đưa Tiết thần y vào trong, xem qua từng người một, cũng quan sát sắc diện, nghe mạch xem tròng mắt.

Những người này còn nguyên gương mặt tím, chiếc áo tím như lúc mới bị bắt.

Qua một lúc Tiết thần y đã xem xong mạch cho cả bảy mươi bốn người.

Lão kêu khẽ:

– Kỳ quái thật!

Nghê Trường Lâm vội hỏi:

– Tiết lão ca thấy sao?

Tiết thần y lẩm nhẩm:

– Độc thì cùng một loại, nhưng thời gian trúng độc thì có kẻ lâu người mau, có người trúng độc hơn một năm rồi, có người chỉ mới trúng độc vài tháng nay, còn gần nhất là công tử. Họ dĩ nhiên là cùng chung một nhóm, hành động đồng thời gian với nhau, tại sao lại có việc trúng độc cách biệt thế này?

Nghê Trường Lâm thán phục thầm nghĩ:

Lão này quả không hổ với cái danh Tiết thần y do giang hồ đã tặng!

Lão Nghê phải tìm câu giải thích cho hợp với hoàn cảnh nếu không thì Tiết thần y sẽ nghi ngờ.

– Các người đó thực ra không phải đồng một thời gian trúng độc, chẳng qua từ trước không ai để ý đến hành động của họ, nên không phát giác sự kiện gì. Mãi đến sau này, thiếu chủ nhân bỗng tâm thần hoảng hốt, tánh tình biến đổi nên phu nhân với lưu tâm, nhờ vậy lại khám phá luôn tình trạng của các người khác.

Tiết thần y tỏ ý tin khê vuốt râu gật đầu:

– Đại khái phải như thế đó!

Nghê Trường Lâm đột nhiên hỏi:

– Chẳng biết Tiết lão ca...

– Chẳng phải nói khoe với Nghê huynh, chứ những loại mê dược này dù có ai trúng nặng đến đâu, qua tay lão phu rồi thì cầm như vô sự! Bất quá...

Lão gương mặt to hơn tăng hắng một tiếng:

– Nghê huynh, Phương huynh cùng ba vị công tử! Lão phu muốn biết người chủ trì quý trang viện có phải xuất thân từ vũ lâm chăng?

A! Lão lại dở quy củ của lão rồi! Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ, chờ xem Nghê Trường Lâm sẽ đối đáp ra sao.

Nghê Trường Lâm không dấu:

– Những bệnh nhân là những hộ viện trong trang viện, đương nhiên người chủ trì trang viện phải xuất thân từ vũ lâm rồi! Đã là người trong vũ lâm, còn ai lạ quy củ của Tiết lão ca?

Tiết thần y cười giòn:

– Đêm nay dù phải xem mạch cho mười lăm người và phải trị cho mười lăm người, lão phu vẫn vì cái chỗ quen biết từ lâu với Nghê huynh và Phương huynh, mà chỉ xem như trường hợp duy nhất! Các vị nhân huynh cứ tưởng là lão phu sẽ

chữa trị một người thôi, dù thực sự là mười lăm người.

Nghê Trường Lâm cao giọng:

– Vậy là mình thỏa thuận rồi! Xin mời Tiết lão ca ra ngoài viết toa cho thuộc hạ chúng nó vào thành mua thuốc.

Táng Hoa phu nhân vừa trông thấy Tiết thần y trở vào vội đứng lên:

– Tiên sinh đã khám nghiệm xong bệnh tình rồi chứ?

Tiết thần y vuốt nhẹ chòm râu, mỉm cười:

– Phu nhân cứ yên tâm! Lão phu bảo chứng trong vòng ba hôm nữa, công tử và các người kia sẽ bình phục như thường!

Nghê Trường Lâm lược thuật cách đoán bệnh của Tiết thần y cho phu nhân nghe.

Táng Hoa phu nhân gật đầu:

– Tất cả xin nhờ Tiết thần y ra sức!

Bà gọi to:

– Tử Quyên đâu! Lấy giấy bút cho tiên sinh viết toa!

Tiết thần y ngưng trầm thần sắc, một lúc lâu mới hạ bút viết toa.

Viết xong lão trao cho Nghê Trường Lâm đoạn bảo:

– Mua đủ số lượng dược liệu này, đổ vào ba mươi chén nước, sắc còn lại mười tám chén. Sau khi họ uống thuốc xong độ ba khắc thời gian, hãy giải khai huyết đạo cho bọn họ.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Uống xong thanh thứ nhất họ không còn gây náo nhiệt nữa, bắt quá họ chỉ còn hôn mê phần nào thôi. Qua ngày sau cho họ uống thanh thứ hai, rồi sau đó cách ba khắc cho uống cho uống luôn thang thứ ba. Người nào trúng nặng, phải mất năm ngày, người nào trúng nhẹ, phải mất ba ngày. Đảm bảo trong vòng năm hôm, lão phu sẽ trả lại cái phong quang ngày nào cho phu nhân.

Nghê Trường Lâm bước tới trao toa thuốc cho phu nhân.

Phu nhân bảo Nghê Trường Lâm đưa Tiết thần y đến phòng khách. Bạch Thiếu Huy cũng về luôn thơ phòng.

Được lệnh phu nhân gọi, Nghê Trường Lâm lập tức theo Tử Yến đến một tòa đình viện, sáng phủ bên ngoài, đèn từ trong chiếu ra sáng rực.

Vượt qua tấm sáo vào trong Nghê Trường Lâm vòng tay cao giọng:

– Thuộc hạ tham kiến phu nhân!

Táng Hoa phu nhân ngồi chính giữa, gương mặt bà lộ vẻ trầm tư quan trọng.

Người ngồi bên tả phu nhân là Nhất chỉ càn khôn Lam Thông tước hiệu là

Mê được lão tổ.

Người ngồi bên hữu là một lão nhân mày dài mắt lớn, sắc mặt hồng hào. Người đó là Bát diện lung linh Đường Thủ Càn, một nhân vật trong tam kiệt họ Đường tại đất Tứ Xuyên. Lão đứng hàng thứ hai.

Cả hai đều là những diệu thủ về khoa giải độc, được Táng Hoa phu nhân mời đến đây chữa trị cho Vương Lập Văn và các đại hán kia. Họ có mối giao tình rất hậu với Táng Hoa Môn, có thể bảo họ là những cố vấn đắc lực của phu nhân.

Táng Hoa phu nhân chỉ chiếc ghế, bảo Nghê Trường Lâm ngồi xuống lão không đợi phu nhân mở miệng trước, lão hỏi luôn:

– Bây giờ mình mới cho sắc thuốc được chứ, phu nhân?

Táng Hoa phu nhân lắc đầu:

– Đừng vội! Ta có việc muốn hỏi phó giáo luyện đây.

Nghê Trường Lâm cung kính chờ nghe.

Táng Hoa phu nhân tiếp nối:

– Phó giáo luyện có quen Tiết thần y từ trước?

Nghê Trường Lâm gật đầu:

– Cách đây mười lăm năm, vì bị thương ở chân nên thuộc hạ có tìm lão chữa trị. Nếu không nhờ tài năng của lão thì thuộc hạ đã là một phế nhân rồi!

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng:

– Phó giáo luyện biết lão càng hay!

Nghê Trường Lâm kinh dị:

– Phu nhân đã phát giác ra điều gì khả nghi chẳng?

Phu nhân điềm tĩnh:

– Không có gì đáng nghi cả, bất quá sự xuất hiện của Tiết thần y trong trường hợp này có vẻ đột ngột.

Nghê Trường Lâm hấp tấp thốt:

– Vì lão đến Bạch mã tự bất ngờ, vì Phương tổng quản gặp lão bất ngờ, rồi yêu cầu lão đến đây, chứ lão có tự ý đến đâu? Đó là một tấu xảo may mắn cho mình, chứ không thì cho là một sự đột ngột hữu ý của lão.

Táng Hoa phu nhân lại hỏi:

– So với mười lăm năm trước hiện tại lão ấy có thay đổi gì không?

Nghê Trường Lâm đáp nhanh:

– Mặt nhăn nhúm hơn, râu tóc trắng hơn, dáng dấp cũng đậm hơn!

Phu nhân gật đầu:

– Như vậy là đúng rồi!

Bà dừng lại một chút rồi tiếp:

– Chỉ vì toa thuốc đó theo sự nhận xét của Đường đại hiệp và Lâm đại hiệp, thì không có gì cao minh chứng tỏ lão ấy có biệt tài...

Nghê Trường Lâm thở phào nhẹ nhõm, lão tướng đầu phu nhân đã phát hiện được sự gì quan trọng! Lão nghi:

– Ai dám bảo lão Lam và lão Đường không đổ kị? vì đổ kị mà xúc xiểm với lão phu nhân, hạ uy tín của Tiết thần y?

– Lão không nói gì cả.

Nhất chỉ cần khôn Lam Thông vuốt râu cười mỉa:

– Lão phu từng nghe thính danh của Tiết thần y vang rền như sấm, cái danh đó trải qua thời gian dài, mà không suy giảm, như vậy y phải là người có thực tài. Nhưng một kẻ có thực tài lại có thể viết một toa thuốc như thế này sao? Dù cho là một y sư tầm thường, cũng có thể đầu thang như lão! Với những dược liệu đó làm thế nào có được một công hiệu như ý muốn?

Nghê Trường Lâm bất phục nghi:

– Thuốc hay là đầu thang đúng chứng bệnh, chứ có phải kê toàn thuốc quý mà cho rằng hay đâu?

Bát diện lung linh Đường Thủ Càn gật đầu phụ họa với Nhất chỉ cần khôn Lam Thông:

– Đành rằng trong toa, có một vài dược liệu giải độc song toàn những dược liệu tầm thường, làm thế nào giải trừ nổi những chất kỳ độc trong người bệnh nhân?

Táng Hoa phu nhân trầm giọng:

– Theo nhị vị thì toa thuốc này sẽ không mang lại hiệu quả nào?

Nhất chỉ cần khôn Lam Thông cười nhẹ:

– Cái ngu ý của lão phu là như thế, song phu nhân có muốn cho họ uống thử liệu cũng chẳng sao!

Bát diện lung linh Đường Thủ Càn bật cười lớn:

– Nếu thang thuốc này mang lại một hiệu nghiệm nào, lão phu và Lam huynh cũng nên giải nghệ cho rồi!

Nghê Trường Lâm đã có chủ trương, mặc cho hai lão cần nói gì thì nói, từ từ nghiêng mình hướng về Táng Hoa phu nhân từ từ thốt:

– Thuộc hạ còn điều này muốn bẩm báo phu nhân!

– Việc gì thế hở phó giáo luyện?

Nghê Trường Lâm trầm giọng:

– Tiết thần y có cái quy củ kỳ lạ của lão, trị bệnh cho hào kiệt giang hồ, không hề nhận tiền bạc châu báu mà chỉ đòi một chiêu võ công. Vừa rồi lão có nêu điều đó mới thuộc hạ!

Phu nhân hỏi:

– Rồi phó giáo luyện đáp sao?

Nghê Trường Lâm gật đầu:

– Tự nhiên thuộc hạ chấp nhận! Thường thường chữa trị cho một người, lão đòi một chiêu nhưng đặc biệt hôm này, chữa trị cho mười lăm người lão vẫn đòi một chiêu thôi. Lão nói vì cái chỗ quen biết với thuộc hạ và Phương tổng quản nên lão đặc cách phá lệ một lần.

Nhất chỉ càn khôn Lam Thông bất bình:

– Tại sao Nghê phó giáo luyện lại chấp nhận?

Nghê Trường Lâm lạnh lùng:

– Vì Tiết thần y đoán chứng đúng quá.

Nhất chỉ càn khôn Lam Thông xì một tiếng:

– Lão đoán như thế nào?

Nghê Trường Lâm thuật lại những lời đoán của Tiết thần y.

Nhất chỉ càn khôn lộ vẻ kinh hãi ra mặt, nhìn sang Diệu thủ lung linh một thoáng rồi kêu lên:

– Y lý của lão khá tinh vi đấy chứ?

Bát diện lung linh lại cầm toa thuốc xem lại một lượt nữa kỹ hơn lắc đầu:

– Lão không thể hiểu nổi rồi! Bảo lão tin vào toa thuốc này thì có khác nào buộc lão phải nhận một đứa trẻ lên ba đánh chết cọp.

Nghê Trường Lâm tiếp:

– Tiết thần y còn cho biết, ai trúng độc nặng, phải mất năm ngày, ai trúng độc nhẹ chỉ mất ba ngày, tất cả sẽ khôi phục bình thường chắc chắn lắm.

Bát diện lung linh thủ lại lắc đầu:

– Nếu vậy lão ấy là một thần nhân rồi!

Nhất chỉ càn khôn Lam Thông dứt một câu:

– Theo ý lão phu mình cứ cho uống toa thuốc đó đi, cái hay dù còn đáng nghi ngờ, song quyết chẳng khi nào có hại, bởi các dược liệu đó rất hiền.

Táng Hoa phu nhân nhìn cả hai một thoáng:

– Vậy mình cứ thí nghiệm xem sao! Phó giáo luyện sai phái chúng làm

nhanh lên nhé.

Nghê Trường Lâm vừa đưa tay tiếp lấy toa thuốc, bỗng có nhiều tiếng sanh khắc lốc cốc vang lên đến tòa đình viện.

Táng Hoa phu nhân giật mình, quắc ánh mắt chớp ngồi đầy sát khí trầm giọng thốt:

– Tại trung viện, dưới tòa thạch thất.

Nghê Trường Lâm vụt quay người hướng ra sân:

– Thuộc hạ chạy đi xem sao!

Khẽ nhún chân thân hình lão đã vọt qua đầu trên chiếc bình phong.

Về phần Bạch Thiếu Huy về đến thư phòng rồi, cởi chiếc áo ngoài ra, tắt đèn lên giường đi nghỉ.

Nằm trên giường nghĩ đến toa thuốc của nghĩa phụ, chàng hết sức nghi ngờ.

Nghĩa phụ chàng có thể kê một toa thuốc quá tầm thường như vậy sao? Phàm đã là một thánh thủ thần y, không ai có thể cho bệnh nhân uống theo một toa thuốc như vậy cả.

Trời! Nhưng sự thật đã rành rành ra đó, chính nghĩa phụ cũng tự tay viết, tự tay trao cho phu nhân! Trừ ra cái người kê toa không phải thực sự là Tiết thần y.

Nếu không thực sự thì là giả sao?

Cung có một lý do, khiến Tiết thần y không tận tâm thi tài học. Lý do đó là Tiết thần y từ chối khéo tiếp trợ Táng Hoa phu nhân, nhưng lý do đó không vững bởi Tiết thần y thường giảng dạy cho chàng biết, phàm hành nghề y được là phải trọn lòng nhân, đừng vì bạn mà chữa trị, đừng vì lợi mà chữa trị, rồi bỏ kẻ thù, bỏ nghèo nghèo mắt nơi khác.

Nếu nói rằng Bách Hoa Cốc bức bách nghĩa phụ chàng đến đây kết liễu mười tám đại hán mà họ cho là phản bội, cũng không có lý do nốt. Bởi Táng Hoa Môn dời cư về đây cũng chưa được trọn vẹn một ngày đêm thì làm gì Hoán Hoa Cung lại bắt được tin tức sớm thế?

Từng nghi vấn nổi lên trong tâm tư chàng, vụt ngồi dậy, lấy áo mặc vào rồi thơ phòng phóng chuyển lên nội nhà rồi đến thẳng phòng ngủ của Tiết thần y.

Đang đi chàng trông thấy một bóng người thoáng qua hướng mắt chàng nhanh chóng vô cùng. Chàng giật mình, thoát đầu tưởng rằng có gian tế đột nhập vào trang viện. Nhưng sau đó chàng cho là người trong trang viện tuần phòng nên bỏ qua đi thẳng đến phòng nghĩa phụ.

Đến nơi, chàng trông thấy cánh cửa khép hờ, bên trong lại không có đèn vận dụng nhãn quang nhìn vào, chàng chỉ thấy chiếc giường không, Tiết thần y biến đâu mất dạng, chiếc áo của lão còn cuộn tròn bỏ trên giường.

Không còn nghi ngờ gì nữa! Tiết thần y chỉ là một kẻ nào đó giả mạo, định

vào đây mưu đồ việc gì, chàng lập tức đẩy cửa bước vào.

Chàng vợ vội chiếc áo nháy vọt trở ra, đúng lúc tiếng sân sau có tiếng lóc cốc.

Chàng kinh hãi thâm nghĩ:

Chắc có biến cố gì!

Nhận định phương hướng phát ra tiếng sanh, chàng chuyển nhanh trên nóc nhà chạy bay tới.

Chạy chưa được mấy trượng, có tiếng quát lớn phía trước mặt:

– Ai?

Tiếng quát vừa dứt, hai mái chèo bằng sắt rít gió bay vút tới, hai mái chèo không nhằm thẳng đầu chàng vút tới mà một chiếc, bên tả quét qua, bên hữu quét tới, ngang hạ bộ chàng.

Chàng lập tức phi thân nháy vọt lên cao đồng thời hét:

– Hai vị dừng tay! Tại hạ muốn tìm Nghê phó giáo luyện.

hai người đó khi nào chịu nghe, lập tức nháy vọt theo vung chèo công tiếp.

Lần này đã có chuẩn bị, Bạch Thiếu Huy không né tránh chờ cho hai mái chèo đến gần vươn tay đánh vọt ra, mỗi tay chụp một mái chèo nắm cứng.

Chiêu thức đó là chiêu Phân quang bổ ảnh, chàng thi triển ảo diệu vô cùng.

Hai tên đại hán xám mặt, trông thấy chàng chỉ dùng ba ngón tay mà kẹp cứng một mái chèo nặng mấy mươi cân, chúng cố hết sức giật về, nhưng không làm sao vượt khỏi mấy ngón tay của chàng.

Một tên trầm giọng quát:

– Các hạ là ai lại muốn tìm gặp Nghê phó giáo luyện?

Bạch Thiếu Huy đáp nhanh:

– Tại hạ...

Chàng muốn xưng tên thật, song chực nhớ ra Táng Hoa phu nhân bảo chàng đóng vai biểu diệt họ La thành ra chàng bỏ dở câu nói định xưng tên lại.

Một đại hán thấy chàng do dự, vội tung một bàn tay lên không trung. Từ nơi lòng bàn tay một đóa hoa lửa bay vút lên không.

Vừa lúc đó một bóng người từ xa xẹt tới quát to:

– Các người lui ra! Đây là La công tử, không được vô lễ với người!

Người đó quay qua vòng tay:

– Xin công tử tự tiện!

Thốt xong hấn vọt đi liền.

Không cần tìm hiểu gì hơn, Bạch Thiếu Huy buông lỏng mái chèo, phóng mình chạy thẳng về trang viện. Lần này thì không còn ai ngăn cản chàng nữa.

Từ xa chàng đã thấy ánh đèn chiếu sáng từ trong viện hắt ra. Nơi sân lộ thiên, gần bậc thềm có mấy đại hán vận áo chên đang quét dọn.

Máu! Họ đội nước quét máu rơi vãi khắp sân.

Trông qua tình hình, bạch Thiếu Huy đã hiểu nơi đây vừa khai diễn một cuộc chiến khốc liệt.

Chàng vừa dừng chân nơi mái nhà, thì Tử Quyên từ trong bước ra, đứng lại thêm vòng tay về phía chàng:

– Phu nhân mời công tử vào viện.

Bạch Thiếu Huy vừa nháy xuống vừa hỏi:

– Việc gì đã xảy ra hả Tử Quyên cô nương?

– Tất cả những người mê thất thần trí đều đã thoát đi!

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Luôn cả Vương huynh?

Tử Quyên gật đầu:

– Nếu không vương phải thiếu chủ nhân, thì bọn kia chạy đâu có thoát!

Bạch Thiếu Huy sửng sốt:

– Mình không bắt lại được tên nào?

Tử Quyên lắc đầu:

– Có mấy tên bỏ xác tại đây còn lại bao nhiêu vượt cả.

Bạch Thiếu Huy dậm chân kêu khổ.

Chàng theo Tử Quyên vào trang viện, Táng Hoa phu nhân ngồi nơi trung đường thần sắc ngưng trọng.

o O o